

Република Србија
УПРАВНИ СУД
7 У. 22980/10
12.05.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Зорице Китановић и Руже Урошевић, чланова већа, са судским саветником Вером Маринковић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиле А.А. из ..., поднетој против решења Министарства рада и социјалне политике Републике Србије, Одељења за управне послове у области материјалних давања у социјалној заштити, бр. 553-03-104-1/2007-10 од 18.03.2010. године, у предмету признавања права на увећани додатак за негу и помоћ другог лица, у нејавној седници већа одржаној дана 12.05.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Врховног суда Србије У. 7262/07 од 02.04.2009. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиле изјављена против решења Центра за социјални рад "Зајечар" у Зајечару, бр. 553-608 од 08.12.2006. године, којим решењем тужилци није признато право на увећани додатак за негу и помоћ другог лица.

У тужби поднетој овом суду тужилца оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да тужени орган није поступио по налогу Врховног суда Србије датом у пресуди У. 7262/07, јер није извршио непосредан преглед тужилце, већ је своју одлуку донео на бази документације из 1999. године и налаза комисије из 2007. године.

Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), оценом навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Правилно је, по оцени Управног суда, оспореним решењем одбијена жалба тужиле, а за своју одлуку тужени орган је дао јасне и на закону засноване разлоге, које прихвата и овај суд, уз правилну оцену свих навода жалбе тужиле сагласно одредби члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“ бр.33/97 и 31/01). Наиме, одредбом члана 23. Закона о социјалној заштити и обезбеђењу социјалне сигурности грађана ("Сл. гласник РС" бр. 36/91...115/05), прописано је да право на додатак за негу и помоћ другог лица има лице коме је због природе и тежине стања, повреде или болести неопходна нега и помоћ за обављање радњи ради задовољавања основних животних потреба, под условом да ово право не може да оствари по другом правном основу. Одредбом чл. 25.а) истог Закона, прописано је да право на увећани додатак за помоћ и негу другог лица има лице из чл. 23. ст. 1. овог Закона, код кога је утврђено телесно оштећење од 100% по једном основу. Такође, одредбом чл. 16. ст. 3. Закона о изменама и допунама Закона о социјалној заштити и обезбеђењу социјалне сигурности грађана ("Сл. гласник РС" бр. 115/05), прописано је да се оцена о постојању телесног оштећења од 100% по једном основу за лице из става 1. и 2. овог члана, даје се по правилу, на основу разматрања датог налаза и постојеће медицинске документације, а изузетно, по потреби, и непосредним прегледом корисника. Како је у проведеном поступку, на основу приложене медицинске документације, утврђено да код тужиле кумулативно телесно оштећење износи 80%, почев од дана оперативног захвата 12.05.2003. године, то је, по оцени суда, правилно

тужени орган оценио да тужила не испуњава услове за признавање права на увећани додатак за негу и помоћ другог лица из чл. 25. а) Закона о социјалној заштити и обезбеђењу социјалне сигурности грађана, због чега је правилно оценио да је решење првостепеног органа на закону засновано.

Суд је ценио наводе тужбе, да тужени орган није извршио непосредни преглед тужиле пре доношења оспореног решења али је нашао да је овај навод без утицаја на законитост оспореног решења, јер из доказа у списима предмета произлази да је тужила два пута позивана од стране надлежне комисије на преглед и то: 06.11.2009. и 08.12.2009. године, при чему се тужила није одазвала ни на један позив.

Са изнетих разлога, Управни суд је, применом одредбе чл. 40. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 12.05.2011. године, 7 У. 22980/10

Записничар,
Вера Маринковић,с.р.

Председник већа - судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СК